

римската армия, Клавдий Неронъ, съ войскитѣ на отряда си (около 8.000), съставлявалъ дѣсното крило срѣщу галлитѣ, легионитѣ на Порция — центра срѣщу лигурийцитѣ, а легионитѣ на Ливия — лѣвото крило срѣщу испанцитѣ и африканцитѣ. Тѣй като бойното поле било стѣснено на ширъ отъ мѣстността, то Аздрубалъ построилъ армията си въ 2, а консулитѣ своитѣ въ 3 линии. Римската конница (която не участвувала въ боя) по сжщата причина била турена, вѣроятно, задъ 3-та линия.

Аздрубалъ, който съ отчаяна смѣлостъ твърдо рѣшилъ да побѣди или да умрѣ, пръвъ отворилъ боя съ една силна атака противъ Ливия съ дѣсното си крило. Първия ударъ билъ извънрѣдно силенъ и африканскитѣ войски съ еднакъвъ успѣхъ се сражавали съ 1-та линия на Ливия. Слоноветѣ най напредъ я довели въ безрѣдича, но когато двѣтѣ първи римски линии се сблизили, слоноветѣ, притиснати отъ сражающитѣ се, исплашени отъ шума на сражението и отъ вика на сражаванитѣ се, и поражавани отъ римлянитѣ, нанесли сжщо толкова врѣда на собственитѣ си войски, колкото и на римскитѣ. Между това Клавдий Неронъ, като видялъ, че мѣстността не му позволявала да атакува галлитѣ нито отъ фронта, нито отъ фланга, сжщо и на галлитѣ да атакуватъ него, искусно се възползувалъ отъ това за да извърши едно движение и атака, които трѣбвало да рѣшатъ побѣдата. Като оставилъ на мѣстото имъ кохортитѣ си отъ 1-та линия, той, подъ прикритието имъ, отишълъ съ кохортитѣ отъ 2-та и 3-та линии задъ римскитѣ армии въ лѣво и атакувалъ испанцитѣ (на крайния дѣсенъ флангъ на Аздрубала) въ флангъ и въ тилъ. Тогава испанцитѣ, ата-

кувани отъ три страни, били съвсѣмъ разбити, а пораженieto имъ постепенно дрѣминало върху африканцитѣ, лигурийцитѣ и най послѣ върху галлитѣ; послѣднитѣ отъ всички най малко се съпротивлявали и, почти безъ да се отбраняватъ, позволявали да ги убиватъ или взематъ въ плѣнъ. Отъ 10-тѣ слона, били убити отъ самитѣ слонари, а 4 взети отъ римлянитѣ. А Аздрубалъ, слѣдъ безполезни усилия да поддржи рѣда въ войскитѣ си и подвизитѣ на отчаяна лична храбростъ, като видялъ, че всичко загинало, хвърлилъ се всрѣдъ римскитѣ кохорти и падналъ съ достойна за сина на Амикара и брата на Аннибала смъртъ. Армията му понесла такова поражение, което било подобие на поражението на римлянитѣ при Канна: съ изключение на 5.400 души взети въ плѣнъ и малцина, които успѣли да се спасятъ (въ туй число, вѣроятно и конницата), почти всички останали войски отъ тѣзи армия, които се намирали въ боя, били избити. Римлянитѣ изгубили 8.000 души, но освободили 4.000 римски военноплѣнници.

Разглѣждайки въ съвокупность движенията и дѣйствиата на Аздрубала и на римскитѣ консули, особено на Клавдия Нерона, до сражението при Метаврѣ и въ самото това сражение, не може да не се упрѣкне първия и да не се отдаде пълна похвала на послѣдния. Нещастната сждба на Аздрубала неволно възбужда пълно съчувствие къмъ него, но Аздрубалъ самъ билъ виновенъ за нея, както съ спомѣнатото вече по горѣ закъснение въ Испания, Галлия и особенно при съвсѣмъ непотрѣбната и безполезна обсада на Плаценция, тѣй и съ това, че, още въ самото начало на срѣщата си съ Порция и Ливия, не отстѣпилъ прѣдъ тѣхъ скрито и ти-